

„Uram, nincs emberem...”

Az Evangélium szerint sok beteg, fogyatékos a Bethesda-füzdőnél arra várt, hogy a tó vize felkavarodjon. Amikor ez megtörtént, akkor minden gyógyulni vágyó arra törekedett, hogy elsőnek vesse magát a habokba, mert ez a gyógyulását eredményezte. Ha valakinek volt segítőtje, akkor ezzel a gyors vízbejutás és így a gyógyulás esélyeit növelhette. Erre viszont sokaknak a körülményei, élethelyzete miatt nem volt lehetősége. Jézus egy ilyen rászorulón segített. Mindez szombaton történt, ezért az éber figyelők az ágyát cipelő gyógyultat számon kérték és elmarasztalták - »Szombat van, nem szabad az ágyadat vinned«. A meggyógyított nem tudta, hogy ki gyógyította meg, ezért a felelősség nem volt áthárítható. Később egy templomi találkozás kapcsán erre fény derült, amit közölt is a vallási vezetőkkel. Ennek következményeként Jézust üldözni kezdték, illetve folytatták az üldözését.

Mindannyiunk környezetében vannak rászorulók. Általában rohanunk a magunk dolga után, ezért nem is annyira egyszerű észrevenni a segítség lehetőségeit. Feltételezhetjük, hogy Jézus azzal a szándékkal ment a Bethesda-hoz, hogy valakin segítsen. Ha mi is 'ki vagyunk hegyezve' a segítségre, akkor számunkra is egyszerűbb a lehetőségeket észrevenni. (Ha időbeosztásunk tervezésekor a mások segítése rovatba utalunk időt, akkor ezzel megkönnyítjük a dolgunkat. Ezzel persze a spontán segítség lehetőségét sem szabad kihagynunk.)

Jézus segítségének értékét növeli, hogy tettéért nem várt köszönetet, inkognitóban akart maradni. A segítség hangsúlyozása, tetteinkkel való kérdés mindenkor csökkenti az érdemeinket.

- Van-e emberem? Kit és mivel tudok gyógyítani/segíteni?
- Vannak-e feltételeim a segítséghez? Milyen az önzetlenségem mértéke?
- Mennyire akarok névtelen segítő maradni?
- Mikor kell vállalnom a segítség nyilvánosságát?
- Vállalom-e a segítséget, ha az elmarasztalással is járhat?

Kaszap István, Pécel